

AIDS – ülemaailmne pettus

Irina Mihailovna Sasonova on 30 aastase staažiga arst, mitmete aidsiteemaliste raamatute autor, tõlkinud Dr. Peter Duesbergi raamatud „*Inventing the AIDS virus*” – „*AIDSi viiruse leiu-tamine*“ Regnery Publishing, Inc., Washington, D.C. Ja „*Infectious AIDS: Have We Been Misled?*” – „*Nakkuslik AIDS: kas meid on eksiteele viidud?*” North Atlantic Books, Berkeley, California.

Sasonova kogus selle probleemi kohta tohutu materjali, sealhulgas teadusliku informatsiooni, mis lükkab ümber „XX sajandi katku” teooria, millise nimetuse andis sellele ungari teadlane Antal Makk.

Pravda Ru korrespondent esitas Irina Sasonovale meid kõiki huvitavaid küsimusi:

Irina Mihailovna, teada on, et esmane info AIDSist, mis NSV Liitu saabus, oli esmaselt Elistast, seejärel Rostovist ja Volgogradist. Sellest möödunud veerand sajandi jooksul on meid hirmutatud kogu inimkonda haarava pandeemiaga – ja anti lootust peatselt avastatavate vaktsiini-dega. Ja äkki: teie raamat: see pöörab pea peale kogu ettekujutuse AIDSist. Kas AIDS on tõesti maailmamastaabiline meditsiiniline müstifikatsioon?

AIDSi viiruse olemasolu oli „seaduslikult tõestatud“ USA-s umbes 1980. a, millele järgnes rida sellekohaseid artikleid. Kuid juba siis rääkis akadeemik Valentin Pokrovski sellest, et seda oleks veel vaja tundma õppida ja kontrollida. Ei tea, kuidas Pokrovski seda edasi uuris, kuid 25 aasta jooksul ilmus maailmas hulganisti teaduslikke töid, mis eksperimentaalselt ja kliiniliselt lükkasid ümber AIDSi viirusliku päritolu teooria. Näitena toon mõned neist: Austraalia tead-lastegrupi tööd Elen Papagopulose juhtimisel, teadlaste tööd California professori Peter Dues-bergi juhtimisel, Ungari teadlane Antal Makk, kes töötas paljudes Euroopa riikides ja Aafrikas ning juhtis kliinikut Dubais. Selliseid teadlasi on maailmas üle 6000. Need on tuntud ja teadmiste-ga spetsialistid, kaasaarvatud Nobeli preemia omanikud. Lõpuks, sellest, et nn immuunsus-defitsiidi viirust inimesel pole kunagi avastatud, seda tunnistasid ka selle viiruse „avastajad“ Luc Montagnier Prantsusmaalt ja Robert Gallo Ameerikast.

Sellelgepooldest jätkub ülemaailmne pettus...

Väga tõsised jõud ja rahad on sellesse protsessi kaasatud. Seesama Antal Makk rääkis 1997. aastal Budapesti kongressil detailselt ameerika võimude loodud aidsitööstuse ideest, kuhu kuulub palju valitsuse ja valitsusväliseid asutusi ja teenistuste esindajaid, farmaatsiafirmasid, erinevaid AIDSi vastu võitlemise ühinguid ja isegi AIDSi alane meedia ja reklaam.

Kas te ise olete püüdnud seda müstifikatsiooni lammutada?

Enda tagasihoidlike võimaluste piires olen avaldanud kaks raamatut, rida artikleid, esinenud raadios ja teleprogrammides. 1998. a esitasin ma AIDSi teooria vastaste vaatenurga parlamendi kuulamistel „Vältimatutest meetmetest võitluses AIDSi levikuga“ Riigiduumas.

Vastuseks kuulsin ma ...kõigi kohalviibijate vaikimist, sealhulgas vaikisid ka Venemaa Tervis-hoiuakadeemia president Valentina Pokrovskaja ja tema poeg – AIDS-i vastu võitlemise ja profülaktika Keskuse juht – Vadim Pokrovski. Aga edasi – selle meditsiiniharu finantseerimine suurenes. Sest AIDS on ju meeletu äri.

See tähendab, et sajad teaduslikud tööd, meditsiinilised uuringud, tõesed faktid, mis lükkavad

ümber AIDSi surmava viiruse teooria, neid lihtsalt ignoreeritakse? Milles on siin trikk?

Asja olemus on lihtne. Seletan lihtsale inimesele arusaadavas keeles. Keegi ei räägi sellest, et AIDSi pole. See pole päris täpne. AIDS – omandatud immuunsuspuudulikkuse sündroom inimesel – on olemas. See on olnud, on ja jääb. Kuid seda ei põhjusta viirus. Järelikult nakatuda sellesse – harilikku „nakatumise“ mõistes – on võimatu. Kuid seda, kui soovite, on võimalik „saada“. Immuunsuspuudulikkusest me teadsime juba ammu. Kõigile meditsiinitudengitele, kui AIDSist polnud veel juttugi, räägiti juba 30-40 aastat tagasi, et immuunsuspuudulikkus on kaasasündinud või omandatud. Me teadsime kõiki haigusi, mida nüüd AIDSi nimetuse alla koondatakse.

Ülemaailmse Tervishoiuorganisatsiooni versiooni järgi nimetatakse täna AIDSiks selliseid varemalt tuntud haigusi nagu hingetoru-, bronhide-, kopsude- ja söögitoru kandidoosi, kriptosporidioosi, salmonelloosi, sepsitsemi, kopsu tuberkuloosi, tavalist herpest, tsütomegaloviiruse infektsiooni (teiste organite, peale lümfisõlmede, neerude, põrna), invasiivset emakaelavähki, väsimuse sündroomi jne.

Spekulatsioon aidsiprobleemi ümber on suurim kaasaja meditsiinituru pettus. Nõrgendatud immuunsus seisund ehk immuunsusdefitsiit on meedikutele tuntud juba ammustest aegadest. On immuunsuspuudulikkuse sotsiaalseid põhjusi: vaesus, nälg, narkomaania, jne. Osa põhjusi on ökoloogilised.

Igal konkreetsel juhul vajab nõrgenenud immuunsus kohusetundlikku ja põhjalikku haige uurimist immuunsusdefitsiidi põhjuste väljaselgitamiseks. Kordan: omandatud immuunsuspuudulikkus oli, on ja jääb. Samuti, nagu olid, on ja jäävad haigused, mis tekivad nõrgenenud immuunsuspuudulikkusest.

Ükski arst, ükski teadlane ei saa seda eitada ega eitagi. Tahan, et inimesed mõistaksid üht: AIDS pole nakkushaigus ega ole ühegi viiruse tekitatud. Siiani pole teaduslikke tõestusi immuunsusdefitsiidi viirusest inimesel, mis põhjustab AIDSi. Tsiteerin üleilmset autoriteeti Cary Mullist, biokeemikut, Nobeli laureaati: „Kui on olemas tõestus, et HIV tekitab AIDSi, siis peavad olema teaduslikud dokumendid, mis kõik koos või eraldi demonstreeriks seda fakti suure tõenäosusega. Pole mitte mingisugust sellist dokumenti“.

Irina Mihailovna, vabandage naiivsust, kuid inimesed ju surevad HIV-infektsiooni diagnoosiga!?

Toon ühe konkreetse näite:

Irkutskis haigestus tüdruk. Talle väljastati HIV-positiivne test ja pandi diagnoosiks HIV infektsioon. Alustati ravi. Antiretroviirusravi talus tüdruk halvasti. Iga päevaga fikseeriti halvenemine. Pärast tüdruk suri. Lahkamine näitas, et kõik ta organid olid tuberkuloosist nakatunud. Tüdruk suri lihtsalt sepsisest, mis oli põhjustatud tuberkuloosikepikestest. Kui talle oleks diagnoos õigesti pandud – tuberkuloos – ja ravitud mitte antiretroviirusevastaste vaid tuberkuloosivastaste preparaatidega, võiks ta elada.

Minu mõttekaaslane – Irkutski patoanatom Vladimir Agejev – on AIDSi probleemide uurinutele pühendanud 15 aastat. Ta lahkas surnuid, kellest enamus olid olnud arvel Irkutski AIDSi Keskuses kui HIV-positiivsed ja avastas, et kõik nad olid narkomaanid ja surid peamiselt hepatiiti ja tuberkuloosi. Sellel kodanike kategoorial HIVi jälgi ei avastatud, kuigi idee järgi peaks iga viirus organismi oma jälje jätma.

Mitte keegi maailmas pole veel näinud AIDSi viirust. Kuid see ei takista asjast huvitatuid isikuid võitlemast avastamata viirusega. Kusjuures, võidelda ohtlikul moel. Asi on selles, et antiretroviirusravi, mis peaks võitlema HIV-infektsiooniga, tegelikult TEKITAB immuunsusdefitsiiti, sest tapab valikuta kõiki rakke ja eriti luuüdi, mis vastutab immuunsussüsteemi rakkude tootmise

eest. Ravim AZT (Zidovudine Retrovir), millega AIDSi praegu ravitakse, leiutati ammu-ammu tagasi vähi raviks (70-ndatel aastatel), kuid ei juletud seda kasutada, tunnistades selle preparaadi erakordset mürgisust.

Kas AIDSi diagnoosiohvitest saavad tihtipeale narkomaanid?

Jah, sest narkootikumid on immuunsusrakkudele mürgised. Immuunsussüsteem laguneb narkootikumidest, mitte viirustest. Narkootikumid lagundavad maksa, mis inimese organismis täidab paljusid funktsioone. Maks teeb kahjutuks mürgiseid aineid ja osaleb paljudes vahetustoimingutes. Haige maksaga haigestud kõigesse – millesse iganes. Narkomaanidel areneb tihedamini mürgise ravimi tõttu hepatiit (kollatõbi ehk maksapõletik). AIDS võib areneda samuti narkootikumidest, kuid see pole nakkuslik ega kandu inimeselt inimesele. Teine asi on, kui juba saadud immuunsusdefitsiidi tõttu võivad meil ilmned igasugused nakkushaigused, mida saab edasi kanda teisele inimesele – sealhulgas B hepatiit ja juba ammu uuritud Botkini haigus – A hepatiit.

Kuid ka mittenarkomaanile pannakse HIV infektsiooni diagnoos. On siis võimalik nii lihtsalt lollitada miljoneid inimesi?

Kahjuks pannakse mittenarkomaanidele samuti HIV-infektsiooni diagnoos. Mõned aastad tagasi üks mu tuttav, noor naine, erialalt arst, küsis minult: „Kuidas siis nii, Irina Mihailovna? Kogu maailm räägib AIDS-ist, kuid teie eitate?”

Mõne aja pärast sõitis ta mere äärde. Tagasi tulles avastas ta oma nahalt mingid laigud. Analüüsid vapustasid teda – ta osutus samuti HIV-positiivseks. Hea, et ta tundis meditsiini ja lasi end kontrollida Immunoloogia Instituudis. Ja talle, kui arstile, öeldi seal, et 80% nahahaigustest annavad HIV-positiivse reaktsiooni. Ta ravis end terveks ja rahunes. Kuid saate aru, mis oleks võinud juhtuda, kui tal poleks olnud seda võimalust (arstiharidust ja lisainfot)?

Andis ta HIV-i analüüse hiljem?

Andis. Ja see oli negatiivne. Kuigi sellistel juhtudel võivad analüüsid jääda positiivseks, võivad teised antikehad üle reageerida ja sel juhul pannakse teile ikkagi HIV-infektsiooni diagnoos.

Ma lugesin Barcelona 2002. a juunikonverentsi infost, et HIV-i pole kunagi avastatud...

Jah. Sellest rääkis Barcelona konverentsil teeneline patoloogia professor, 30 a elektronmikroskoopiaga tegelenud Etienne de Harvey. Auditorium oli vaimustuses moodusest, kuidas Harvey täpsustas tehnilisi võimalusi elektronmikroskoobiga fotografeerimast – olematut AIDSi viirust.

Siis ta selgitas, et kui HIV tõepoolest eksisteeriks, siis oleks lihtne selle identiteet eraldada. Aga kuna pole viirust, siis ei saa olla ka mingeid diagnostilisi teste, valmistatud justkui selle viiruse osakestest. Pole viirust, pole ka osakesi. Valgud, millest diagnoostestid antikehade avastamiseks koosnevad, pole müütilise viiruse koostisosadeks. Järelikult, nad pole ka mingile viirusele osutajaks vaid annavad valepositiivse tulemuse juba kehas olemasolevatele antikehadele, mis tekivad inimesel igasuguse kaitsepookimisega ning paljude, juba meditsiinis tuntud haigustega. Valepositiivne test võib olla ka rasedusel, millega saab seostada viimase aja naiste HIV-positiivsuse „tõusu”.

Muide, miks rasedaid sunnitakse andma HIV testi?

Mind paneb see küsimus samuti väga muretsema. Sest kui palju tragöödiad! Hiljuti: kahe lapse ema ootab kolmandat last. Ja äkki on ta HIV positiivne. Šokk. Õudus. Kuu aja pärast teeb see naine uuesti testi – ja kõik on normis. Kuid mitte keegi ei suuda üheski maailma keeles kirjel-

dada seda, mida see naine selle kuu ajaga üle elas. Seepärast tahan, et muudetakse ära rasedatele HIV testi kohustus (kuigi seadus seda tegelikult rasedatelt ei nõuagi, kohustuslik testimine on isegi keelatud). Teades kõike seda, öelge, naisele, kel on planeeritud ja soovitud rasedus, miks peaks ta andma HIV-i analüüsid? Kuid naiste nõuandlas keegi rasedalt nõusolekut ei küsigi. Talt lihtsalt võetakse verd ja koos teiste uuringutega tehakse ka HIV-i test (kolm korda raseduse jooksul), mis mõnikord on valepositiivne. Selline on tõde! Kellelegi on see väga kasulik!

Ja siiski jääb alles arusaamatus...

Tõepoolest, mõnikord võib vallata isegi professionaali arusaamatus, kui ta tutvub maailma aidsstatistikaga. Näide: Iga-aastane ÜRO aruanne – „aidsiepideemia areng“, numbrid, protsendid, näitajad. Ja kusagil pisitilluke lisakirje, esmapilgul tähtsusetu – „...ei garanteeri informatsiooni tõepärasust ega kannu vastutust kahju eest, mis võib seda informatsiooni kasutades tekkida. Kuid milleks siis ülejäänud informatsioon, kui on sellised sõnad? Milleks kulutada miljardeid uuringutele ja AIDSi haigestumuste kontrollile? Ja kuhu läheb AIDSi seotud raha?

AIDSi võitlemise ja profülaktika keskuse juhi andmetel oleks eelmise sajandi lõpu ennustuste kohaselt pidanud Venemaal olema 800 000 AIDSi haiget?

Sellist haigestumust pole ka tänaseks. Sealjuures eksisteerib segadus: AIDS või HIV? Ja igal aastal korrutatakse haigestunute arvu kümnega – koefitsient, mis mõeldi välja Ameerika Haigestumiste Kontrolli ja Profülaktika Keskuses. Sealt lähtub peale AIDSi veel „hullu lehma tõbi“, „linnugriip“, „seagriip!“. Täielik sonimine! Nad kutsuvad meid üles võitlema infektsioonidega. Kuid millega võidelda? Tegelike või väljamõeldud infektsioonidega?

Irina Mihailovna, öelge otse; kas võib endale süstida HIV-positiivset verd ja mitte muretseda?

Seda on juba tehtud. 1993 aastal süstis USA doktor Robert Villner enda organismi HIV-positiivset verd. Kui talt küsiti, miks ta oma eluga riskib, vastas doktor: „Ma teen seda selleks, et lõpetada suurim surmav vale meditsiini ajaloos“. Ma kirjutasin sellal retsensiooni ta raamatule „Surmav vale“

Meedias ilmuvad küllalt tihti avaldused aidsivastase vaktsiini leiutamisest...

Mulle meeldib alati selliseid teateid lugeda. Meditsiinialastes artiklites viitavad autorid sellele, et klassikaline Pasteuri vaktsiini loomise meetod ei taha kuidagi tulemusi anda. Seepärast ei annagi tulemusi, et vaktsiini loomiseks puudub üks, kuid peamine detail – algmaterjal nimega „viirus“. Ilma selleta, kuivõrd imelik see ka poleks – klassikaline vaktsiini loomise meetod ei tööta. Kaasaegse mikrobioloogia ja immunoloogia alusepanijale Louis Pasteurile (XIX saj) ei viirastunud ilmselt isegi hirmsaimas unes, et inimesed, nimetades end teadlasteks, üritavad luua vaktsiini olematu viiruse vastu, ise seejuures arutledes, et meetod ei tööta. Niivõrd, kui on müütiline viirus ise, on müütiline ka selle vastu vaktsiini loomise idee. Mittemüütilised pole vaid meeletud rahad, mis sellele avantüürile eraldatakse.

AIDS

Itaalia teadlane Luigi Manzi: „AIDS pole arstide ja viroloogide probleem vaid ebateaduse terrorism.”

Lõpuks on sellele haisvale söödakünale, mida „AIDSiga võitluseks” nimetatakse, antud hoop ka poliitlaagri poolt! LAVi president Tabo Mbeki toetas ausat AÜ teadlast Peter Duesbergi, kes juba 10 aastat tõestab maailmale, et AIDSi pole. Mbeki kutsus Duesbergi LAVi tööle, et seista vastu Ülemaailmse Tervishoiuorganisatsiooni sekkumisele, kes väidab, et 10% LAVi elanikest on HIV-positiivsed.

Numbrid on laest võetud, kuid nende numbritega „lүpstakse” suurt raha. AIDSi avastamisest alates on USA kulutanud sellele 50 miljardit dollarit. 2 miljardit dollarit aastas saab Kontrolli ja Profülaktika Keskus, mille kontoris sündis see müüt – AIDS.

USA arst Gottlib tõi 1981. aastal kasutusse mõiste „immuunsuspuudulikkuse sündroom“, lühidalt inglise keelest – AIDS. Gottlib lõi selle termini, jälgides viit patsienti – homoseksualisti. Kõik viis olid narkomaanid, tarvitasid aktiivselt opiaate ja olid ägeda immuunsuspuudulikkusega. Kuid mis puutub siia epideemia? Selgub, et algselt polnudki mingist epideemiast juttu! Gottlib ja teised arstid kasutasid seda terminit kui sümptomi iseloomustust. Näiteks räägiti, et tuberkuloosi kulgemine haigel kaasnes AIDSiga, so immuunsussüsteemi lagunemisega. See on sama kui öelda, et „gripiga kaasneb kõrge temperatuur“. Kuid sellist epideemiat nagu „kõrge temperatuur“, pole olemas!

Nii oli sinnamaani, kuni Gottlibi uuringud maandusid ülemuste lauale sealsamas Profülaktika ja Kontrolli Keskuses. Keskus oli just sel ajal astunud raskelt „ämbrisse“ nn „sea gripiga“. See on eraldi lugu, kuid meenutame lühidalt.

1976. a teatas direktioon, et ilmub uus viirus – „sea gripp“, mis varsti hakkab ameeriklasi niitma vasakult ja paremalt. Sellega saadi suured rahad vaktsiini väljatöötamiseks ja totaalse vaktsineerimise alustamiseks. Vaktsineerimist veendi tegema 50 miljonit ameeriklast, kuni äkki avastati, et mingisugust viirust polegi ja et vaktsiin omab võimsaid kõrvalmõjusid, millest tuhanded said tugevad närvikahjustused ja paralüüsi. Riik kulutas kohtulahenditele umbes 100 miljonit dollarit.

Astudes „sea gripiga“ ämbrisse, haaras Keskus kahe käega AIDSi järele. Kiirelt otsiti viirus, mis „tõenäoliselt“ kutsub esile AIDSi ning nimetati see inimese omandatud immuunsusdefitsiidi viiruseks – HIViks. Loodi HIVi testimise tehnoloogia ja läkski lahti AIDSi haigete „tootmine“! Ja finantseerimine – 2 miljardit „rohelist“ aastas!

Paljudel ausatel teadlastel tekitas selline alatu posimine vastikust. Nad tõestasid, et mingisugust viirust pole, et test fikseerib ainult antikehade hulka organismis. Testimine annab positiivse tulemuse (so avastab „viiruse“) tuberkuloosi, reumatismi, levinud skleroosi puhul ja veel paarikümne haigusega. Lisaks, peale vereülekannet ja kaitsepookimist. St peale organismi normaalsesse töösse sekkumist. Sellele sekkumisele vastab organism antikehade väljatöötamisega, mida siis HIVi test leiabki.

Mõelge sellele absurdile: üle miljoni inimese, kellel HIV 15 aastat tagasi leiti, pole siiani haigestunud mingisse AIDSi ja vastupidi – pooleteisele miljonile haigele kleebiksid arstid hea meelega AIDSi, kuid test ei taha HIVi näidata!

Ungari arst Antel Makk avaldas intervjuus: „Enamus aidsidiagnoose ei põhine viiruse avastamisel vaid Üleilmse Tervishoiuorganisatsiooni otsusel kleepida sellele need kliinilised sümptomid nagu kaalukaotus, krooniline kõhulahtisus, temperatuuri tõus”.

Aga värskematest andmetest, mis trükitud ühes autoriteetses inglise meditsiiniajakirjas „The Lance“: Jaapani arstid, kes Ghaanas töötasid, testisid HIVi 227 aafriklasel, kellel seni oli tunnustatud AIDS nendesamade sümptomite alusel. Rohkem kui pooltel ei tuvastatud HIVi!

Nüüd on selge, kust Aafrika riikides võetakse need miljonid „aidsihaiged“, need 10 või 20% rahvastikust! Kõhulahtisus, kaalukaotus, temperatuur? – sammu marss testimisele! HIV-reaktsioon on positiivne? – hurraa, haige! Järgmine!

Ülemaailmne Tervishoiuorganisatsioon on selle söödaküna külge end sedavõrd kõvasti imenud, et teda pole võimalik sellest lahti rebida. Tokio konverentsil kurtsid selle esindajad, et finantseerimine on vähenenud \$90-lt miljonilt armetule 70-le miljonile. Kuid on ju vaja ka vaeseid riike aidata, selleks ei jätku! Millele siis, kuidas arvate, kuidas raisatakse need miljonid? Põhiliselt ...preservatiividele!

Niisiis, miljonid aafriklased põevad; surevad malaariasse, tuberkuloosi ja suurde haiguste buketti, mis seotud antisanitaarsuse, nälja, ülikuuma kliimaga – st raskete elutingimustega. Varem oli isegi spetsiaalne termin „vaesuse haigus“. Kuid meid tahetakse veenda, et tegelikult põevad ja surevad nad millestki salapärasest alistamatust epideemiast, millest päästab vaid preservatiiv. Ja tähendab, pole vaja saata toitu, arstimeid ühiskondlikest tõbedest, pole vaja tuberkuloosi vaktsineerimisi, pole vaja ette valmistada kohalikku meditsiinipersonali ja üleüldse korraldada tervishoiusüsteemi vaid on vaja saata miljardeid kirevates pakendites preservatiive.

See poliitika pole suunatud müütilise AIDSi vastu. Järgitakse hoopis teist eesmärki – elanikkonna vähendamist, et „tsiviliseeritud“ maailmale ei langeks must laine. Sellega lüüakse kaks kärbest ühe hoobiga: väheneb sündivus ja „edukalt“ kasvab suremus sellest samast tuberkuloosist ja teistest „vaesuse haigustest“.

Nüüd töötatakse sellesama tehnoloogiaga kõigis arengumaades. Siin on poliitika ja ökonomika seotud ühtsesse tervikusse. Perspektiivis on AIDS efektiivne instrument ühiskonna kontrollimiseks. Sest igat inimest on võimalik viia diagnoosimisele, sealt edasi „sundravile“, isolatsioonile ja surma. Niisiis: „karistav psühhiaatria“ puhkab võrreldes nende totalitaarsete rõõmudega, mida on oodata „võitlusest AIDS-iga“.

Kuid tuleme poliitika juurest tagasi ökonomika juurde. Selge, et AIDSile ja sellega võitlusele aplodeerivad preservatiivide tootjad? Kuid on ka teised selle bisnessi edukad mängijad. Näiteks farmaatsiakompanii Burroughs Wellcome, mis toodab aidsiravimit – AZT, tuntud samuti kui „Zidovudin Retrovir“.

See on väga huvitav ravim. HIV oli „avastatud“ 1984, kuid juba 1986 teatas kompanii, et on leiutanud ravimi, mis 1987 ka müüki saabus. Kõik on lihtne. AZT oli välja töötatud juba 70-tel võitluseks vähiga. Kuid selgus, et kõrgmürgine AZT tapab kiirelt vähihaige ning müüki see ei jõudnudki. Nüüd aga otsustati välja selgitada, mis kiiremini tapab – AZT või AIDS ja ühtlasi teenida tagasi raha, mis AZT arendamisse kunagi paigutati.

Duesberg väidab, et 10 kuni 50 tuhat inimest ei surnud AIDSi vaid AZT tagajärjel. See supervahend lõhub kõik rakud ilma mingi valikuta, eelisjärjekorras seedeelundid ja luuüdi. Uurimiskeskus KONKORD avaldas andmed, millest selgus, et AZT raviga ei elatud kauem nendest, kes seda ravimit ei saanud. Varsti, peale selle avaldamist, ajas veoauto alla selle publikatsiooni ette valmistanud peastatistiku.

Veel üks suur sotsiaalne grupp, kellele on AIDSi vaja nagu õhku – homoseksuaalid. Loomulikult mitte reahomod, vaid kõikvõimalikud homoseksualismi bürokraadid, kes „õudse AIDSi“ pealt teenivad. AIDSi konverentsil Berliinis peksis grupp homoseksuaale läbi teadlase Jane Santoni, kelle tehtud film tõestas, et Aafrikas AIDSi polegi. Nende homode rongisõidu Berliini ja hotelliarved maksis kinni kompanii Burroughs Wellcome.

Veel üks huvitav kategooria – narkokartell. Kui immuunsus laguneb viiruse toimel – tähendab – kogu häda on süstaldes kui viiruse edastamise vahendites. Sellist mõtet surutakse meile pidevalt peale. Süsti puhaste süstaldega ja sa väldid AIDSi. Pole vaja olla õpetlane, on vaja omada vaid üht tuttavat narkomaani saamaks aru, et see on jama. Heroiin ilma igasuguse „AIDSita“ lagundab immuunsussüsteemi – süsti siis ennast kasvõi ülisteriilse süstlaga.

Võitlus AIDSiga – see on näide tüüpilisest grandioosest lollitamisest, mis kaasaegses maailmas õitseb. Ausate teadlaste vaatenurk väljendub väikesetiraažilistes teaduslikes kogumikes, mingites ülikooli ajalehtedes, raadiosaadetes. Samas, kui heldelt kinnimakstud „ametlikku“ propagandat viiakse läbi planetaarses mastaabis.

Ja lõpuks, sellele gigantsele valede veekeerisele on veel üks liitlane – rumal, ahne ja arg inimkond.

J. Lorents kirjutab raamatus AIDSist: „Paljud teadlased teavad AIDSist tõde“. Kuid on tohtu materiaalne huvitatus. Sõlmitakse miljardilisi tehinguid, õitseb AIDSiga seotud äri, jne. Seepärast teadlased vaikivad, saades sellest vaikimisest endale kasu. Selline on see rumal maa-ilm, kus tõde pole isegi õpetlastele vaja. Sellist globaalset hullust, rajatud kommertsalusele, ei tundnud isegi „pime keskaeg“.